

Между това нашата игра са продължаваше. Колкото по-чѣсто посжрбнувахъ азъ изъ моята чаша, толкова ставахъ и по-рѣшителенъ. Билите ми изскачаха сѣка минута. Азъ са смрдѣхъ, карахъ са на маркеринѣтъ, който богъ знае какъ броеше; а играта са уголѣмяваше сѣки часъ. Съ една дума азъ играхъ като сѣко момче, което преди малко време е пуснато на свобода. Между това времето преминуваше незабѣлженно. Зуринъ поглѣдна часовникътъ си, остави щеката и каза ми, че е изигралъ отъ мене 100 рубли. Това дѣло ми замая малко главата. Парите ми бѣха у Савелича. Азъ поискахъ пардонъ. Зуринъ ми превари рѣчъта: «Мола! Не дѣй са безпокои. Азъ мога и да почѣкамъ, а сега хайде да идемъ у Иринкини.»

Какво ще да са прави? Деньтъ азъ свършихъ така сжщо безпжтно, какго го и начѣнахъ. Ние вечеряхме у Иринкини. Зуринъ ми наливаше сѣка минута, като ми повтаряше, че трѣба да са учиме да служимъ. Като станяхъ отъ вечерята, то едвамъ стоѣхъ на краката си; а посрѣдъ нощъ Зуринъ ма заведе въ кавенето.

Савеличъ ни посрѣшна на прагътъ. Той изохка, когато видѣ несжмнителните признаци, които показаха твжрде ясно, че азъ сжмъ предаденъ на службата си.

— Какво са е случило съ тебе, господарю? каза той съ жаленъ гласъ. — Дѣ си са така нахлянкалъ? Ахъ, боже мой! Отъ както си са родилъ, такавъ грѣхъ не са е случвалъ съ тебе!

— Мжлчи, цапалнику! му отговорихъ азъ и напргнахъ са малко. — Ти си пиянъ. Иди да спишъ. . . Постѣли и мене.

На другиятъ день азъ са сабудихъ съ болна глава, и припомнихъ си твжрде не ясно вчерашните случки. Моите размищления бѣха прижсани отъ Саве-